

2003:52

Interpellation av Mikael Söderlund (m) om tryggheten för företagare

Det var en stad på frammarsch som den socialdemokratiskt ledda vänstermajoriteten tog över i Stockholm efter valet 2002. Socialbidragsberoendet hade under de föregående åren minskat med nära 50 procent och arbetslösheten med 40 procent. Inte på 25 år har bostadsbyggandet varit så omfattande som 2002. Under den borgerliga mandatperioden satsades tre miljarder kronor extra satsades på de prioriterade områdena skola, äldreomsorg och handikappomsorg under den förra mandatperioden, samtidigt som man genom att prioritera kärnverksamheten och konkurrensutsättning lyckats sänka skatten fyra år i rad och ändå nå ett stort överskott i finanserna.

Idag, mindre än ett år senare, är bilden en annan. De senaste rapporterna över den ekonomiska utvecklingen i Stockholm är ingen munter läsning. Att tillväxten har avstannat märks inte minst av att arbetslösheten har ökat kraftigt i Stockholm,. Samtidigt har antalet varsel nästan fördubblats jämfört med samma tid förra året. Siffror från Jobs and Society NyföretagarCentrum visar vidare att andelen nyregistrerade företag per tusen stockholmare är den lägsta sedan 1998. Då som nu var det socialdemokraterna som styrde i stadshuset. Dessutom fortsätter nyföretagandet att minska. Men situationen är tuff även för befintliga företag. Det framgår av att antalet konkurser i Stockholms län har ökat med nästan en tredjedel.

Dagens dystra ekonomiska läge kan självklart till viss del förklaras av den internationella konjunkturen. Men samtidigt är utvecklingen i Stockholm oerhört mycket sämre än i övriga Sverige. Ansvaret för detta faller tungt på den politik den nuvarande socialdemokratiskt ledda majoriteten för. Trots den sämre ekonomiska utvecklingen i Stockholm är majoritetens förslag till budget för 2004 oroväckande tom på förslag som kan leda till ökad tillväxt i Stockholm. Tvärtom för man en politik på område efter område är direkt tillväxtfientlig.

Mellan 1997 och 2002 ökade antalet butiksran i Stockholms län med 56 procent. Under samma tid sjönk antalet aktiva poliser i Stockholm till under

smärtgränsen 4 000 tillgängliga poliser. Den första februari i år fanns det endast 3 889 poliser att tillgå i hela Stockholm.

Tidigare hade polisen två rångrupper med sammanlagt 15 poliser. I dag finns en, med fem poliser på heltid och tre på deltid. I juli försvinner ytterligare en av deltidstjänsterna. Inte bara butiksrånen har ökat, de har också blivit grövre. Enligt Brottsförebyggande rådet har rån med skjutvapen ökat med över en tredjedel det senaste året. Resultatet är att allt fler butiksägare och företagare i Stockholm inte längre kan försäkra sin rörelse mot rån eller inbrott. I värsta fall kan detta innebära en utveckling liknande den i exempelvis Ryssland, där kriminella organisationer erbjuder beskydd mot betalning. Kostnaderna för skyddsutrustning, bevakning och larm blir hela tiden högre. Detta i kombination med att svårigheterna att erhålla försäkringar håller på att utvecklas till ett allvarligt hot mot handeln och företagandet i Stockholm.

Socialdemokraterna styr nu i såväl Stockholms stad som i Rosenbad. Det minsta man kan begära är att stadens ledning tar initiativ till att få fler poliser till Stockholm. Det är den socialdemokratiska regeringen som bär ansvaret för den ökade otryggheten i Sverige som följer i polisbristens spår.

Mot bakgrund av ovanstående vill jag fråga ansvarigt borgarråd följande:

1. Vad anser Du kan förklara det faktum att allt fler butiksägare och företagare inte längre kan försäkra sina verksamheter?
2. Vilket ansvar anser Du att den socialdemokratiska regeringen har för det minskade antalet poliser i Stockholm?
3. Vilka initiativ har Du tagit eller är Du beredd att ta för att den socialdemokratiska regeringen slutar ignorera den alarmerande polisbristen i Stockholm?

Stockholm den 14 maj 2003

Mikael Söderlund